

Πχνδώρα τὴν πυξίδα... Η Πχνδώρα δὲν ήτο; ζεύρεις τὰ σαστίζω ὀλίγον εἰς τὴν μυθολογίαν. Βέβαια ἡ Πχνδώρα ἡτο ποὺ ἔχερεν ἐκείνην τὴν πυξίδα γεμάτην ἀπὸ κακα, ἀλλὰ ἡ ἄλλη ἐκείνη ἡ περίεργος ἡ Ψυγή ἀνοίξε ἔνα ἄλλο κουτί, δὲν ζεύρω ποιό, καὶ ἔπειταν ἀναίσθητη, ἐπειδὴ τὴν ἔπινέζαν δηλητηριώδεις ἀτμοί. Μὲ πειράζει νὰ παρκάθαλλω τὸν χαῦνον ἐκείνον πεστιμισμὸν τῶν Μεθών μὲ φαρμακεοὶ μίασμα. εἰναι ὅμως ἡ ἀλήθεια ὅτι δὲν ημουν καθόλου προετοιμασμένη νὰ τὸ ἀναπνεύσω. Μου ἐπροξένησαν μίαν ἐντύπωσιν τρόμου μαζίλον παρὰ θυμασμού. Ἐσκέφθη ὅτι ὁ ἀξιέραστος ἐκείνος νέος, ποὺ ἔνυμψεύθη τὴν προτεραίαν καὶ ἐνδυμίζει ὅμοιόν μου, ἡτο ἀπεναντίκας φύσεως ὅλως διόλου διαφορετικῆς, παράδοξος, μελαγχολικός καὶ ἔγω δὲν ζεύρω τὸ ἄλλο. Μὲ πατελύπησαν προπάντιων κι βλασφημίαι του. Βραδύτερον ἐννόησα ὅτι ἡ δικιμονικὴ ἐκείνη ἀσέβεια ἡτο ἀμφιβολία μάρον... ἀμφιβολία βραχινισμένη ὀλίγον, ἀλλὰ τότε δὲν ἐνδουν τίποτε ἀλλο, παρὰ ὅτι ὁ σύζυγός μου δὲν ἐπίστευεν εἰς τὸν Θεόν, ὅτι θὰ εἴη πολλὰς περιπετείας καὶ ὅτι ἔπρεπε, διὰ νὰ τὸν κάψω εύτυχη, νὰ κοπιάσω πολὺ περισσότερον παρ' ὅσον, ἀπὸ καλωσύνην του βέβαιων, ἔλεγεν. Εἰς αὐτὰ ἐπάνω, ἀνελύθην εἰς δάκρυα. Ἐπὶ τέλους, νὰ μεταπέσῃ κανεὶς ἀπὸ τὸ γάλλο καὶ τὴν ζάχαριν ποὺ τρέφουν τὰς νεάνιδας, εἰς ἔνα κρασὶ τόσον δυνατόν, ὀλίγον τὸ ἔχεις; "Οταν ὁ Μάξι μὲ ἐπικνεύειν κλαίουσαν μὲ τὸ βιβλίον ἀνοικτὸ εἰς ἔνα κάπιο ποίημά του, διὰ τὸ ὄπιον εἴναι ἴδιαιτέρως ὑπερήφανος, ἐκείνην τὴν ἔσογκον φρίκην ποὺ ἐπιγράφεται τὸ Μηδεῖ, μὲ ἔσφριξε μετὰ παραφορᾶς ἐπὶ τοῦ στήθους του. Τι παράδοξον νὰ εἴναι τόσον ὀλίγον διορθωτικοὶ οἱ μεγαλοφυεῖς ἄνδρες εἰς πράγματα διὰ τὰ ὄποια ἡ βλακωδεστέρων ἀπὸ ἡμᾶς ἔχει τόσην ὀξυδέρκεια! Καθ' ὅλην τὴν σελήνην τοῦ μελιτός μας ὁ Μάξι δὲν ἀντειλήθη τὴν ἰδιαιτέρευτην φρίκην, ποὺ μοὺ ἐνέπνεεν ἔδειπεν, νομίζω, μάρον ὅτι συνέβαινεν μέσα του, μίαν ἀνθητικὴν αἰσθημάτων νέων καὶ ἡδυτάτων, ἀν κρίνω τούλαχιστον ἀπὸ ἐκείνη τὰ στοιχουργήματα, ἀληθινὰ λεπτὰ καὶ τρυφερά, ποὺ μοὺ ἀπήγγειλε μὲ τὴν θερμήν καὶ ἡγηρὸν φωνήν του, τὰς ἡμέρας ποὺ διηρχόμεθα εἰς τὴν Νορμανδίαν, εἰς τὸ Βερπρέ, ἐκεὶ ὅπου διέρρευσεν ἡ παιδικὴ μου ἡλικία, ἐκεὶ ὅπου ἐγεννήθη τότε καὶ ἡ Κλαϊρέττη μου. Ἐκείνος ἀγκαπάζει μετρίως τὴν ἔσογκην ἀν καὶ ψύλλη ἀφειδῶς τὰς καλλονὰς τῆς φύσεως. Λέγει ὅτι διὰ νὰ εἴναι ισγυροὶ κι ἐντυπωσιεὶς πρέπει νὰ εἴναι παροδικοὶ μόλις ἔρχεται καὶ εὔθης ὁ νοῦς του εἴναι διὰ τὴν ἀναχώρησιν. Ἐγώ τὸ ἐναντίον. 'Αλλ' αὐταὶ κι διαφοροὶ δὲν ἐφανερώνοντα, ἐννοεῖται τὰς πρώτας ἑθδομάδες. 'Ητο τρελλὸς διὰ τὰ μεγάλα δάση, διὰ τὰς χλοερὰς ἀτραπούς, τὸν μακρινὸν θρύσιον τῆς θαλάσσης καὶ τρελλὸς ἀπ' ὅλα περισσότερον διὰ τὴν ἀφελή γυναικούλα του, διάτι ημουν ἀφελής, τὸ ἐννοῶ. 'Η

περιφρόνησις διὰ τὴν Κλαϊρην τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἀποδεικνύει τούλαχιστον ὅτι ἔκαμψε ἔκτοτε μερικάς προδόσους... ὅγι: Ίσως ἀρκετής, ἀλλοίμονον! 'Ο Μάξι δικτηρεῖ ἀκόμη μαζί μου τὸ εἰρωνικόν του ἐκείνο ὄφος, ποὺ ἐλάχιστην διὰ τὰς ἀφελείας μου. Θὰ εἶπης ὅτι ἡ τρυφερότητας του ὑπερέβαινε τὴν εἰρωνίαν του ἀδιάρροον, μοὺ εἴναι δυστέρεστον νὰ σκέπτωμαι ὅτι κατὰ Βάθος μὲ οικτείει, καὶ ὅτι μὲ κρίνει μέσα του ὅπως κρίνει κάποτε φανερὰ καμίαν ἀπὸ τὰς φίλκας μας:

— Τι χάρη ποὺ εἴναι αὐτὴ ἡ καλὴ κυρία Χ..!

Ξεύρεις ὅτι πάντοτε ἡμουν ὀλίγον φιλόποπτος καὶ μητρικός, ἀλλὰ δειλὴ πρὸ πάντων. "Οταν βλέπω νὰ φρίστηκό μύταξ τοῦ αὐθέντου καὶ κυρίου μου, μ' ἔνα ιδιαίτερον χαμόγελον, καὶ ν' ἀνυψούται ὀλίγον τὸ δέξι του φρύδι, μὲ μίαν ἔκφρασιν περιφρονήσεως, μοὺ ἔρχεται νὰ του ξεφωνήσω:

(Ἐπεται συνέγεια).

Ο ΦΩΤΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ

"Απὸ καταβολῆς κύσμου μέχρι του τέλους τοῦ δεκάτου ὄγδου αἰῶνος, μολονότι τόσαι ἐγίνην ἀνακαλύψεις καὶ τόσα παραγγήθησαν ἀριστουργήματα διὰ τὸν σημερινὸν μηχανισμὸν σωλῆνα τις λάκτιας σύντε τὸν σημερινὸν μηχανισμὸν αὐτῆς. Αἱ λυγήσαι τῆς καλλιτεχνικῶν τοὺς συγγρόνους των. "Αργότερα ἀντεκατεστήθησαν ἀπὸ τὰ κηρία καὶ τὸ ἔλαιον ἔμεινε διὰ τοὺς ὀλιγώτερον πλουσίους ἐνδοὶ οἱ πτωχοὶ ἥρκουντο νὰ ἀπολαμβάνουν τὴν ἡμέραν τὰς εὐεργετικὰς τοῦ ἥλιου ἀκτῖνας καὶ τὴν νύκτα νὰ κολυμβούν εἰς τὸ σκότος ἢ ἐν ἀνάγκῃ νὰ φωτίζωνται καίστεταις οργήνην. Καὶ ὅμως οἱ τότε Παρισιανοὶ δὲν ἔφαντο διὰ αὐτὸν δυστυχέστεροι.

Ηόστις ὅμως μεταβολή ὅταν πρὸ πεντήκοντα ἐτῶν ἐψεύθη τὸ φωταέριον, πρὸ τριάκοντα τὸ πετρέλαιον καὶ μόλις πρὸ δέκα-πάντε τὸ ἥλεκτρικὸν φῶς!

Σήμερον—ἐδὲν λάδωμεν ὡς ἀρχικὴν μονάδα τὸ εἰς μίαν ὥραν καρύόπεδον κηρίον—οἱ παρισινοὶ καταναλίσκουν ἐτησίως διὰ τὸν φωτισμὸν 35 δυσεκατομμύρια καὶ 205 ἑκατομμύρια τοιούτων κηρίων καίστεταις φωταέριον, πετρέλαιον, ἔλαιον φυτικὸν, κηρία στεατίνης καὶ μεταχειριζόμενοι τὸν ἥλεκτρισμόν. Δηλαδὴ ὁ φωτισμὸς ἐνὶς ἔτους τῶν Παρισίων ἵστουναρετ μὲ κηρίον τὸ δόπιον θὲν ἔκκαιεν ἐπὶ 4 ἑκατομμύρια ἔτη ἢ μὲ 35.205.000.000 κηρία, ἐκ τῶν δόπιον τὸ καθέτη θὲν ἔκκαιεν ἐπὶ μίαν ὥραν. Καὶ ἀναλογοῦν διὲ καταστον κηρίοικον τῆς μεγαλουπόλεως 36 τοιαῦτα κηρία καθ' ἑκάστην.

Τὸ φωταέριον ἔχει τὴν μεγαλυτέραν διάδοσιν. Αἱ διάφοροι ἔταιροι τῶν Παρισίων ἵσθοδεύουν 310 ἑκατομμύρια κηρικὰ μετρα κατ' ἔτος. Ἀπὸ τὰς 83 γιλιάδες οἰκίας τῆς γαλλικῆς πρωτεύουσης αἱ 31 γιλιάδες προμηθεύονται φωταέριον, δὲ ἀριθμὸς τῶν πελατῶν ἀνέρχεται εἰς 319.000. "Ο ἥλεκτρισμὸς φωτισμὸς ἀνεπτύγθη κάπως κατὰ τὴν τελευταίαν μόνον πενταετίαν. Εἰς τὰ 1889 ὑπῆρχον μόνον 20.000 ἥλεκτρικα λυγῆναι εἰνδη σήμερον ἀνέρχονται εἰς 350.000· οὐδὲ τὴν ἡδασίαν τοῦ φωταέριού εἴναι 15 καὶ ἡ τοῦ πετρέλαιον τέσσαρας φορᾶς ισχυροτέρα τοῦ ἥλεκτρικοῦ φωτισμοῦ.